

Днесъ жертвитѣ сж много, наброяватъ се 96 убити, а замръзналитѣ надъ 240 души и останалитѣ здрави ги мъкнатъ къмъ Скочивиръ, дето коняритѣ палятъ огньове да стоплятъ вкочанелитѣ си другари и да ги върнатъ наново къмъ живота или къмъ смъртта. Лазарета е препълненъ, но охкания и ахкания не се чуватъ, само отвреме на време тежки въздишки и запитвания дали „нашитѣ се държатъ на позициитѣ“. Живота имъ гасне, тѣ не мислятъ дори за своитѣ домове, за своитѣ майки, жени и деца, а мислитѣ имъ сж заети съ грижитѣ за запазване на позициитѣ, отъ които зависи бждащето на родината и на народа. Тѣ сж се приобщили съ тая мисль и тя владѣе надъ тѣхъ.

Умората огъва всички. Припаси и храна се мъкнатъ съ сѣтни сили. Но никой не роптае, никой се не оплаква . . . Противъ кого да роптае? На кого да се оплаче? Тукъ плаче само фортуната, а ропота противъ свѣтовнитѣ изчадия, сж грѣмотезичнитѣ трѣсъци на таранитѣ.

Неусѣтно деньтъ потъна въ нощта, и постепенно затихватъ пушката и тѣхния звекъ и екъ. Само фортуната свири съ остритѣ рѣбове на скалитѣ и една лудешка симфония смразява не само тѣлата, а и душитѣ. Отъ време на време ме обхваща лудо желание да одера кожата си. Следъ затоплюването сърбежътъ е ужасенъ. Мжча се да търпя.

По телефона се предаде горещата благодарностъ на Негово Величество Царя, той изказълъ своето възхищение предъ комануюция първа армия отъ удивителното и неподобно храбро държание на сливенци. Благодарността се предава устно по позицията и заедно съ нея се съобщава, че Царьтъ лично е заповѣдалъ да се изпратятъ подкрепления и тѣ наистина се явяватъ. Пристигналъ е 43-и полкъ, отъ втора тракийска дивизия съ една 10 и 1/2 см. гаубична батарея, осемъ минохвъргачки, шестъ картечници и две гаубици, които заематъ позиция на кота 1944, или годината, когато Македония ще бжде освободена, както обичаха да се шегуватъ нѣкои отъ войницитѣ.

Тая помощъ влѣ новъ животъ, ново упорство въ душитѣ на борцитѣ и тѣ макаръ и брулени отъ мразо-